

07.02.2015 - Et godt råd eller to til forældre

Når de bliver større

Når han kan sove flere timer i træk, spise mos, kravle, gå, spise selv, slippe bleen, starte i vuggestue, begynde i børnehave, tage tøj på, når han kan cykle, gå i skole, selv gå hjem fra SFO-en, gå til fodbold, når han bliver større, kan vi endelig gøre sådan og sådan, når han kan besøge kammerater, læse selv, rydde op, smøre madpakke, få venner, finde en sød kæreste, blive student og ja.... flytte hjemmefra, så... Ja, hvad så egentligt?

Ja, så er det vel egentligt, at mange forældre med mig med et må konstatere, at tiden fra vores børn kom til verden og til den dag, de flytter igen, er fløjet af sted. Tiden er pludselig inde til at vinke farvel til den lille, som med et er blevet større og klar til at drage ud i verden eller flytte for sig selv. Sådan er det, og sådan skal det også være, for der er en tid for alting, og der kan være noget godt ved enhver af de tider. Somme tider går den tid, der kaldes barndommen, bare hurtigere end meget andet.

For hvor blev den af, tiden? Den tid, som også var ganske travl, måske den travleste, og fyldt med logistik og planlægning for at få det hele til at gå op og hænge sammen, og alligevel, i hvert fald når jeg tænker tilbage, måske var en af de allerbedste af alle tider. Også selv om tiden ind i mellem syntes at stå stille, og jeg somme tider næsten ikke kunne vente på, at mine egne to, kunne hoppe videre til næste udviklingstrin eller bare klare flere ting selv og på egen hånd, så også jeg kunne få mere tid til mit. Jamen, så husker jeg, at jeg i den grad også nød det. Den tid med de små mennesker, som når jeg ser tilbage, blev så hurtigt store.

Nyd det

Dette, at det går så hurtigt, og at tiden, hvor ens børn er små er kort, selv om den somme tider også føles lang, fortæller faktisk også en del småbørnsforældre om. Fordi de allerede mens deres børn er små oplever, at tiden næsten går for hurtigt. Og jeg tænker, det er, fordi mange forældre i dag er bevidst om, at det også gælder om at nyde det. At nyde det, der er. Midt i travlheden og kabalen med at få det hele til at gå op. Fordi det går så hurtigt. Fordi tiden, hvor børnene er små, suser af sted, og fordi den tid aldrig kommer tilbage og heller ikke kan gøres om eller fortrydes. Så da jeg forleden blev bedt om at udtale mig vedrørende et godt råd til småbørnsforældre, tænkte jeg, at der er mange, men det, der først faldt mig ind, var: Husk nu også at nyde de små mennesker og tiden med dem.

Giv slip

Når børn bliver større, lærer de fleste gradvist at klare flere ting og meget på egen hånd, og det er en af vores opgaver som forældre at vise dem til rette og hjælpe dem, så de bliver mere og mere i stand til at klare sig selv, så de en dag kan flyve fra reden som selvstændige og livsduelige unge mennesker.

De unge ønsker at stå på egne ben og finde deres egne måder og mening med livet. Mere og mere frigør de sig fra forældrene i bestræbelserne herpå. Og som de fleste ved, går det ikke altid helt stille og roligt for sig, ligesom forældre også kan have svært ved at lade deres unge mennesker gøre det.

For både unge og forældre kan dette kræve både øvelse, mod og rummelighed.

I dag har mine to for længst forladt min rede. Det er helt, som det skal være, og jeg kan med glæde og stor taknemlighed se og opleve den livsduelighed, de hver for sig udviser. Den ældste i Aarhus, den yngste på den anden side af kloden.

Har de gjort sig fri?

Det vil de nok mene, at de har. Det mener jeg også, de har.

Om jeg har givet dem fri?

Det ved jeg faktisk ikke, om de synes. På nogen måder vil jeg selv nok mene, at det har jeg.

På andre måder har jeg ikke, og jeg ved mig selv, at det heller aldrig komme til at ske.

Og hold fast

For jeg kommer aldrig nogen sinde til at slippe dem helt. Et eller andet sted vil jeg altid forsøge at holde fast. Fordi det at give slip på sine børn og lade dem leve det liv, de skal leve og det liv, der er godt for dem, aldrig, aldrig nogensinde vil betyde, at jeg vil lade dem sejle deres egen sø eller lade dem være.

Det ved de, tror jeg. Jeg har nemlig tidligt fortalt dem, at hvis det, Gud forbyde det, nogen sinde skulle komme der til, at de af en eller anden grund ikke ville se mig, aldrig skal regne med at slippe helt for mig. For hvis de lukker mig ude af deres liv, lejlighed eller hus, kan de regne med, at jeg sætter mig på måtten uden for deres dør, lige ind til, de bliver nødt til at lade mig komme ind.

Sådan er det, og sådan vil det altid være.

Hvad de mener om det, ved jeg ikke, og jeg ved heller ikke, om I mener, at mit råd til forældre, ud over at huske at nyde det, er at de aldrig, aldrig nogensinde må give helt slip.

Og i grunden er det at holde af, at holde i og holde fast måske det allerstørste og vigtigste råd, jeg kan komme på overhovedet.

Fordi jeg tænker, at både de små og store børn og vi selv med har brug for at føle, mærke og vide, at der uanset hvad altid er nogen, der ikke giver helt slip, men til

stadighed holder om ikke hånden over dem, så dog nok hånden under dem.